

Jij viel zoals licht
In mijn leven naar binnen
De zon door de ramen
Aan het begin van de dag
Je zei het wordt tijd
Om opnieuw te beginnen
We leven alleen nog
Recht uit het hart

Lied van Maria Magdalena - Zoals Licht
(lied van Stef Bos, zang: Riet Muylaert)

HOOFDSTUK 1 HET GODDELIJKE

...Petrus zei tegen Maria: 'Zuster, we weten, dat de Verlosser jou meer liefhad dan de rest van de vrouwen. Zeg ons de woorden van de Verlosser, die jij je herinnert, die dingen die jij weet en wij niet. Ook hebben we ze niet gehoord'. Maria antwoordde, ze zei: 'Wat voor jullie verborgen is, zal ik jullie vertellen'...

Uit het evangelie naar Maria Magdalena

Vroeger dacht ik altijd dat we het licht van de maan konden zien, omdat de mensen die op de maan wonen, net als wij de lichtjes aandeden als het donker werd. Het gaf me een gevoel van saamhorigheid. Het gevoel dat mijn lichtje door een ander gezien werd en alle lichtjes samen een verlichte bol vormen. Met een zeker gevoel van magie vond ik het een voorrecht dat ik de lichten aan mocht doen als het donker werd. Ik viel op, werd gezien en dat gaf me een speciaal gevoel.

Inmiddels weet ik dat er op de maan geen mensen wonen die de lichtjes aansteken. De maan weerkaatst het licht van de zon en geeft het zo terug aan de aarde. Natuurlijk is dat ook bijzonder, maar het gaat buiten me om. Ik heb er geen invloed op, het gebeurt sowieso. Of ik dat zo heel erg vind, weet ik eigenlijk niet. Nu ik geen kind meer ben, is veel van wat magisch was verdwenen. Ik doe wat veel volwassenen doen: ik werk, verdien mijn geld, betaal belasting en volg de stroom van het leven. Als onderdeel van de massa heb ik niet het idee dat mijn licht gezien wordt of dat ik verschil zou kunnen maken in de wereld zoals die

is. Ik heb het gevoel dat mijn leven gaat zoals het gaat, dat ik er niet zozeer toe doe en geen invloed heb op hoe we met elkaar samen leven.

Zeker nu mijn moeder is overleden, voel ik de behoefte om buiten die maalstroom te blijven. Vanaf het moment dat ze ziek werd, ernstig ziek, heeft de tijd stilgestaan. Mijn moeder had alvleesklierkanker en ondanks dat haar een lang ziekbed bespaard is gebleven, was het een intense tijd. Na de diagnose ging ze hard achteruit. Ze bleek al langere tijd ziek te zijn, maar had hier weinig van gemerkt. Toen ze eenmaal naar de dokter ging, omdat haar maag opzette en het eten haar niet meer smaakte, gebeurde het een na het ander en voor we het goed en wel doorhadden, werd duidelijk dat ze nog een paar maanden zou leven. In die paar maanden ben ik veel bij haar geweest. Zo goed als ik kon, heb ik de zorg op me genomen, al ging dat niet altijd even makkelijk naast mijn gewone baan. Nu alles achter de rug is en ik weer deelneem aan het gewone leven, voel ik daar weerstand tegen. Sinds haar overlijden is er iets in mij veranderd. Voor mij heeft de tijd stilgestaan. Ook al is de wereld doorgedaan, het is net alsof ik daar niet meer in pas. Alsof mijn leven van voor het overlijden van mijn moeder, een jas is waar ik uit ben gegroeid. Het liefst blijf ik daarom op de bank zitten, ver van een wereld vol mensen die iets van me vragen, wat ik niet zou kunnen geven. Ik kan er niet meer aan voldoen.

Het overlijden van mijn moeder heeft me op mezelf teruggeworpen. Ik leefde mee met haar leven en heb het mijne grotendeels opgegeven. Een eigen gezin heb ik niet. Het kwam er niet van, misschien wel omdat ik te veel op mijn moeder gericht was. Ze was een praktisch mens, werkte net als ik in de zorg en deed haar werk goed. Ze gaf om mensen, was kundig in wat ze deed en werkte vooral ook heel hard. Mijn